

dog ment at burde vente med at tage Ordet indtil et senere Tidspunkt af Forhandlingerne. Jeg har nemlig ment, at efter at den ærede Formand for Kommissionen havde forelagt Arbejdet og motiveret det, skulde man først høre de forskellige Meninger fra de af Tingets Medlemmer, der ikke vare Medlemmer af Kommissionen, overfor det, der her fra Kommissionens Side er foreslaaet. Nu er det imidlertid kun i begrænset Omfang, at Medlemmer af dette høje Ting udenfor Kommissionen have taget Ordet, men jeg vil antage, at man under den følgende Debat vil faa at vide, hvad de Medlemmer, der ikke have Sæde i Kommissionen, mene om det foreliggende Forslag.

Som Formanden for Kommissionen udtalte, og som ærede Medlemmer ville kunne se i Betænkningen, har der indenfor Kommissionen været stærke Brydninger med Hensyn til meget af, hvad dette Forslag skulde indeholde, og det er jo ret naturligt, idet det drejer sig om ret store Spørgsmaal, paa hvilke Synet fra de forskellige Sider jo er afvigende. Det har imidlertid glædet mig, at det er lykkedes Kommissionen at komme til et Resultat, og jeg er ogsaa for mit Vedkommende glad ved, at Resultatet er blevet, som det foreligger, ihvorvel jeg naturligvis ikke er fuldt tilfreds med det, al den Stund det foreliggende Forslag som Følge af de Brydninger, der have fundet Sted indenfor Kommissionen, er et Kompromisforslag, som er fremkommet ved, at de forskellige Meninger have bøjet sig over imod hverandre, saa man til sidst er enedes om at foreslaa noget, som ikke fuldt tilfredsstiller nogen af dem, som have sat deres Navne under Forslaget.

Det, der var Tale om først, og det, der fra første Færd var Genstand for en ret omfattende Diskussion, var Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet skulde forelægge et særskilt Forslag, en særskilt Betænkning angaaende Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Kommissionen var jo ikke absolut forpligtet til det; den kunde i Følge sit Kommissorium tage Arbejdsløshedsspørgsmaalet med, men havde ingen Forpligtelse til at skille det ud. Nu stillede det sig imidlertid for mig og flere andre Medlemmer af Kommissionen saaledes, at man saa, hvilken uhyre Ulykke Arbejdsløsheden er, og hvor stort et Antal af vore Medborgere der lider under Arbejdsløsheden, og vi saa derigennem Nødvendigheden af eller Trangene til saa hurtigt som muligt at komme de arbejds-

løse til Hjælp, uanset, hvad man kunde blive enig om med Hensyn til de andre Opgaver, Kommissionen har. Det har i høj Grad glædet mig, at Kommissionen har taget dette Standpunkt: Lad os tage Arbejdsløshedsspørgsmaalet frem først, lad os undersøge det saa grundigt som muligt, og lad os saa fremsætte et Forslag derom, hvis vi kunne blive enige.

Vi have jo nu hørt det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) tilskrive Højre om ikke hele Fortjenesten, saa dog en meget væsentlig Del af Fortjenesten for, at dette Forslag nu foreligger, og at Sagen i det hele taget behandles her, og at vi nu staa ved en Løsning af dette Spørgsmaal. Jeg skal senere komme tilbage til det Forslag, som har foreligget fra Højres Side her i Tinget, men jeg skal kun her bemærke, at det er ganske mærkeligt, naar Højre vil tilskrive sig saa stor Fortjeneste af den foreliggende Sag, at Kærligheden til den første fremkommen paa saa sent et Tidspunkt, den skriver sig jo nemlig fra Marts 1903, da vi første Gang saa det bekendte Forslag fra den tidligere Repræsentant for Randers Amts 2den Valgkreds. En Gang skal jo være den første, men tidligere havde der jo slet ikke været Tale om, at Højre stillede sig venligt til denne Sag, og der havde jo dog mange Gange tidligere været Lejlighed til det, al den Stund Sagen havde foreligget baade her og i det andet Ting, men der havde Højre taget et ganske andet Standpunkt. Jeg skal blot nævne, at der i Rigsdagssamlingen 1886—87 her i Tinget blev forelagt et Forslag om Hjælp til de arbejdsløse. Det blev forelagt af fire Medlemmer af dette Ting, hvoraf de to endnu sidde i Tinget, nemlig den ærede Repræsentant for Københavns 9de Valgkreds (Hørdum) og den ærede Repræsentant for Københavns 1ste Valgkreds (Trier). Forslaget havde til Hensigt dels at yde Statslaan til Arbejder og dels at yde et Statstilskud til Kommunerne til at afhjælpe den øjeblikkelige Nød, som der da var mellem de arbejdsløse. Forslaget blev vedtaget her i Tinget og blev sendt op til Landstinget, og i Landstinget lærte man Højres principielle Stilling til dette Spørgsmaal at kende, man fik at vide, hvorledes Højre stillede sig overfor de arbejdsløse, overfor den Trang, som Arbejdsløsheden kan medføre. Den Gang udtalte Landstinget i sin Betænkning, at Landstinget gentagende med Bestemthed havde modsat sig at yde Gaver af Statskassen til trængende. Altsaa, det var et Princip, det var Landstingets og Højres Princip: Vi